

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Gunics László ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Gömöry Veronika ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződés teljesítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. április 3-án kelt 17.G.42.927/2016/51. számú ítélete ellen az alperes által előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 1.000.000 (egymillió) forint ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

1.

A felperes keresetében kérte a bíróságot, hogy kötelezze az alperest 63.483.896 forint és annak 2013. január 20-tól a kifizetésig járó, az 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 301. §-a szerinti mértékű késedelmi kamata megfizetésére. Követelésének jogi alapjaként a régi Ptk. 365. § (1) bekezdésére, míg ténybeli alapjaként arra hivatkozott, hogy teljesítette az alperessel létrejött szerződést, azonban az alperes a szolgáltatás után járó ellenszolgáltatást nem fizette meg részére.

2.

Az alperes kérte a kereset elutasítását. Nem vitatta, hogy a felperes által állított mennyiségű szőlő a részére leszállításra, majd feldolgozásra került és azt nem fizette ki a felperesnek, ugyanakkor állítása szerint a szőlő a perben nem álló F.... Kft. tulajdonában állt, így a felperessel létrejött szerződés színlelt szerződés, a szőlőn nem szerezhett tulajdonjogot, ezért jogosan tagadta meg az ellenérték megfizetését. Arra is hivatkozott, hogy a felperes által csatolt származási bizonyítványok szabályszerűtlenül kerültek kiállításra.

3.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 63.483.896 forintot, és annak 2013. január 20. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 3.718.000 forint perköltséget.

3.1.

Határozatának indokolásában tényként állapította meg, hogy **D. Gy. Sné** évek óta egy több gazdasági társaságban megvalósuló borászati vállalkozást vezet (köztük az ügyvezetése alatt álló alperesi társaságot és a F.... Kft.-t), amely tevékenység magában foglalja a szőlőtermesztést, a szőlő feldolgozást és a borkészítést, valamint annak kereskedelmét is. **D. Gy. Sné** munkáltatója volt **V. P.** nek, aki telepvezető volt az alperesnél. **V. P.** munkaköréhez kapcsolódóan közreműködött egyes munkafolyamatoknál az alperes tevékenységében, illetve végrehajtotta az alperesi ügyvezető utasításait. Nevezett az alperesi cégnél munkaviszony keretében alkalmazásban állt, emellett a saját

tulajdonában lévő szőlőterületeket egyéni vállalkozóként művelte, illetve vállalkozást is – köztük a felperesi társaságot – működtetett.

A felek 2012. augusztus 16. napján mezőgazdasági termékértékesítési szerződést kötöttek, melynek 1. pontja szerint a „Vevő megrendeli, eladó pedig vállalja, hogy a 2012-es termelési évben összesen 42 tonna borszőlőt szállít vevőnek átlag 120,- Ft+Áfa/kg egységáron 1. sz. mellékletben részletezett fajták és tervezett beszállítás alapján. Vevő a fenti mennyiség átvételére köteles. Az itt meghatározott mennyiségtől a teljesítés során 10 százalékos eltérés megengedett”. A 3. pont szerint az „Eladó a terméket a 2012-es feldolgozási időszakban 2012 szeptemberétől legkésőbb 2012. október 31-ig köteles a Vevő részére leadni. A termék mennyiségi és minőségi átvétele a teljesítéskor történik. Amennyiben a minőség megállapítása tekintetében a szerződő felek között vita merülne fel, a teljesítéskor mintát vesznek, és azt laborban bevizsgálattják. A vizsgálat eredményét a szerződő felek magukra nézve kötelezőnek fogadják el”. A szerződés 4. pontjában megállapodtak a felek abban, hogy „Az átadás-átvétel szállítólevél alapján történik. Eladó legkésőbb 2012. november 30-ig gondoskodik a leadott szőlő származási bizonyítványok beszerzéséről”. Az 5. pont szerint a „Vevő a vételárat 90 napos fizetési határidővel köteles átutalni eladó OTP Bank -nál vezetett-.....-00000000 számú számlájára”.

A 2012. évi szüret alkalmával a felperes a VLISA 0160101 számú 24.165.725 forint összegű (helyesen VLISA 0160106 számú 13.590.130 forint összegű), a VLISA 0160104 számú 24.165.725 forint összegű és a VLISA 0160105 számú 25.728.041 forint összegű számlákban feltüntetett szőlőt leszállította az alperesnek. Az alperes a felperesi teljesítést nem vitatta, azt a szállítóleveleken aláírásával igazolta, a szőlőt átvette és feldolgozta, azonban a számlákban foglalt összesen 63.483.896 forint vételárat nem fizette meg a felperesnek.

3.2.

Az elsőfokú bíróság határozatának jogi indokolásában rögzítette, hogy a perben a régi Ptk. alkalmazásának van helye, tekintettel arra, hogy a felek jogviszonyára irányadó szerződés kelte 2012. augusztus 16. napja és a felperesi teljesítés is – amely alapján igényt érvényesít a felperes – 2012-ben történt. A régi Ptk. 298. §-ának és a 365. § (1) bekezdésének felhívását követően kifejtette, hogy a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az általa megjelölt mennyiségű szőlőt – a szerződésben foglaltaknak megfelelően – az alperesnek leszállította, ennél fogva jogosan támaszt igényt a vételár megfizetésére az alperessel szemben, míg az alperes azt volt köteles bizonyítani, hogy a szőlő a F.... Kft. tulajdonát képezte, azon a felperes nem szerezhette tulajdonjogot, ezért a szerződés színlent és nem terheli vételár-fizetési kötelezettség a felperes felé.

A Pp. 163. § (2) bekezdése alapján – az alperes vitatása hiányában – megállapította, hogy a 2012. évi szüret alkalmával a felperes a perbeli számlákban foglalt szőlőt leszállította az alperesnek. Az alperes a felperesi teljesítést nem vitatta, azt a szállítóleveleken aláírásával igazolta, a szőlőt átvette és feldolgozta, azonban a vételárat nem fizette meg a felperesnek.

A 2004. évi XVIII. törvény (Bortörvény) 22. §-ának és a 23. §-ának felhívását követően kifejtette, hogy a szőlő származását, eredetét a szőlő származási bizonyítvány igazolja és a bor származási bizonyítvány csak a szőlő származási bizonyítvány bevonásával állítható ki. Az előállított bor útját a szőlőtőkéktől a borig végigkíséri az eredetet igazoló bizonyítványok sorozata, a termék a tőkéktől a borig bizonylatokkal alátámasztva végigkísérhető. A felperes csatolta a szőlő származási bizonyítványokat, a szállítóleveleket, amelyeken tételesen szerepel, hogy milyen fajtájú szőlőből, milyen mennyiség került leszállításra az alperesnek, továbbá lényeges és perdöntő bizonyíték, hogy ezen szállítóleveleken az alperesi törvényes képviselő, **D. Gy. Sné** aláírása szerepel, az aláírást

sajátjának ismerte el.

A felperesi ügyvezető – alperes által sem kifogásolt – nyilatkozatából, valamint dr. **K. Z. G.** igazságügyi szakértő véleményéből egyértelműen megállapítható, hogy a szőlő útja folyamatosan nyomon követhető volt a termőhelytől a feldolgozásig és az értékesítésig, a per tárgyát képező ügyben is minden a jogszabályoknak, valamint a gyakorlatnak megfelelően, dokumentáltan történt. A felperes szállítólevelet állított ki, amelyet az alperes átvett és aláírásával igazolt. A szállítólevélben feltüntetésre került a fajta, a mennyiség és az ár. A szőlő származási bizonyítványai kiállításra és az alperesnek átadásra kerültek. Az alperes a feldolgozott szőlő és az előállított bor után a bor származási bizonyítványait a hegyközségtől bekérte és felhasználta. Mindkét okmány hologrammal ellátott közokirat. Lényeges körülmény, hogy a szőlő átvételét és feldolgozását az alperes nem vitatta. Mellőzte az alperes azon bizonyítási indítványát, hogy a bíróság folytasson le szakértői vizsgálatot a szőlő származási bizonyítványok kiadásának szabályossága körében, tekintve, hogy erre a polgári peres eljárás keretében nincs lehetőség.

Rámutatott arra, hogy az alperes a 2015. szeptember 1-jén kelt ellenkérelme F/9. számú „Szüret 2012” elnevezésű dokumentumából és a szakértői véleményből is egyértelműen megállapítható, hogy **Dné** több olyan fajtát is felvásárolt a felperestől, amelyet ő maga nem is termelt, amely szőlőmennyiség vonatkozásában nyilvánvalóan nem foghat helyt az alperesi védekezés. Az alperes azonban többszöri bírósági felhívás ellenére sem adta a magyarázatát annak, hogy ezen szőlőmennyiség vételárát miért nem fizette meg a felperesnek.

A csatolt szőlő származási bizonyítványok, az alperes által aláírt szállítólevelek és a számlák, továbbá a felek nyilatkozatai és az igazságügyi szakértői vélemény alapján az elsőfokú bíróság arra az álláspontra jutott, hogy a felperes által leszállított termék útja az alperes részére történő átadásig bizonylatokkal igazolt volt, ugyanakkor az átvételt követően annak útja semmilyen dokumentummal nem alátámasztott. Hangsúlyozta, hogy a mázsajegy hiánya az alperes terhére róható, amelyért a felperes nem vonható felelősségre. A felperesi oldalról a felvásárlási jegy rendelkezésre állt, amelyeken az alperes aláírása szerepel, melyből következően a felperes eleget tett az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek.

Az alperes számlakifogásolás körében tett nyilatkozata vonatkozásában megállapította, hogy a számlák mind alaki, mind pedig tartalmi szempontból a felperes által csatolt szállítólevelek alapján a szerződésben foglaltak szerint és a vonatkozó számviteli jogszabályoknak megfelelően kerültek kiállításra. Megjegyezte e körben, hogy a felek szerződése szerint a szőlő származási bizonyítvány megléte nem volt feltétele a számlák kiállításának. A számviteli törvény előírása szerint a teljesítést követően rögtön ki kell állítani a számlákat, ahogyan azt a felperes helyesen meg is tette.

Mellőzte az alperes új szakértő kirendelésére vonatkozó indítványát, mivel a per tárgyhöz tartozó kérdésekre – a szőlő származása vonatkozásában – dr. **K. Z. G.** írásban és szóban is megerősített, majd kiegészített szakvéleménye kimerítően megadta a választ. Szintén mellőzte igazságügyi könyvszakértő kirendelését, mert nem merült fel az ügy érdemét érintő könyvszakértői szakértelmet igénylő kérdés. Az alperes által csatolt, dr. **D. B.** által készített magánszakértői véleményben foglaltaknak pedig a per eldöntés szempontjából nem volt relevanciája.

Rámutatott arra is, hogy az alperes nem nevezett meg olyan körülményt, amely a szerződés színleltségének megállapítására alapot adott volna. Nem bizonyította a perbeli szerződés színlelt jellegét, így nem adta elő, hogy a felek valós szándéka mire terjedt ki, illetve azt, hogy a szerződést kötő felek közös akarata ténylegesen semmilyen szerződés megkötésére nem irányult, avagy egy

másik szerződés megkötésére irányult. Az alperes nem bizonyította azon állítását sem, hogy a felperes által a részére eladott szőlő, vagy annak egy része valójában a F... Kft. által megtermelt szőlő volt. Minderre tekintettel a szerződés nem színelte.

A kamat kezdő időpontját a felperes által megjelölt, a legkésőbb kiállított számla (VLISA 0160106) fizetési határidejét követő nappal (2013. január 20.) határozta meg, míg mértéke a felperes által kérelmezett régi Ptk. 301. § (1) bekezdésén alapul.

4.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasítását. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság nem tárta fel a tényállást, a rendelkezésre álló bizonyítékokból helytelen következtetéseket vont le és olyan szakértő véleményét fogadta el, aki a kompetenciája hiányáról maga nyilatkozott. Eljárási szabálysértésként arra hivatkozott, hogy a szakvélemény felhasználására a Pp. 182. §-ának (3) bekezdésében foglaltak ellenére került sor.

Hangsúlyozta, hogy **V. P.** nek **D. Gy. Sné** érdektségébe tartozó más társaságoknál – így a **F... Kft.**-nél – is jelentős feladatai voltak, amely vonatkozásában az elsőfokú ítélet rendkívül leegyszerűsített tényállást állapított meg. Azon álláspontját is fenntartotta, hogy a szőlő származási bizonyítványok szabályszerűtlenül kerültek kiállításra, továbbá azok szabályszerű kiállítás esetén sem igazolják a szőlő eredetét. Azon származási bizonyítványok pedig, amelyekről a szakértő és a bíróság is megállapításokat tett, nem lettek a per anyagává téve, amely sérti a közvetlenség elvét.

Álláspontja szerint a szőlő származása szempontjából a bizonyítási indítványában szereplő kérdéseket kellett volna szakértői vizsgálatot követően megválaszolni, azonban a kirendelt szakértő a kérdések tekintetében inkompetenciájáról nyilatkozott. Tévedés volt borszakértőt kirendelni, mivel szőlész és borász szakértő kirendelésére lett volna szükség. A pincekönyv hiánya nem bír jelentőséggel, mivel nem az volt a kérdéses, hogy milyen mennyiségű bor készült a szőlőből. A mázsajegy hiányának sincsen relevanciája, hiszen nem volt vitatott a beszállított szőlő mennyisége. Érvelése szerint ugyanakkor dr. **D. B.** szakértői véleménye alátámasztja, hogy az értékesített szőlő egy része a **F... Kft.** szőlőterületéről származhat. E körben hivatkozott a büntetőeljárás során született, **K. Z.** által készített szakértői véleményre, amelyben foglaltak álláspontja szerint szintén azt igazolják, hogy nem származhatott a perbeli szőlő **V. P.** és családja ültetvényeiről.

Fenntartotta azon álláspontját is, hogy a származási bizonyítványok beszerzése előtt kiállított perbeli számlák idő előtt kerültek kiállításra, a felperes a mai napig nem állított ki „szerződésszerű” számlát, ezért késedelmi kamat nem illeti meg.

Hivatkozása szerint egyértelműen megjelölte, hogy miben áll a szerződés színleltsége, ezért az elsőfokú határozat e körben is téves megállapításokat tesz.

5.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntést hozott. Érvelése szerint teljesítette a felek szerződésében foglaltakat. Az alperes elismerte a felvásárlás tényét, az áru átvételét és feldolgozását, így nyilvánvalóan nem lehet színlelt az ügylet, továbbá a kirendelt szakértő véleménye is a keresetét támasztja alá. Annak pedig semmilyen relevanciája nincsen, hogy **V. P.** munkaviszonya miként alakult.

Rámutatott arra is, hogy a származási bizonyítványokat a szakértőnek átadta, továbbá azok az alperes rendelkezésére is állnak, ezért alaptalanul hivatkozik arra fellebbezésében, hogy azok nem lettek a per anyagává téve.

A kirendelt igazságügyi szakértő a releváns kérdések megválaszolásához megfelelő kompetenciával rendelkezett, míg a peres feleken kívül álló, harmadik személyek gazdálkodása nem bír relevanciával a felek közötti jogvita elbírálásánál. Álláspontja szerint dr. **D. B.** szakértői véleményében foglaltaknak nincsen jelentősége az ügy eldöntése szempontjából.

6.

Az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt az ítéletábra teljes terjedelmében vizsgálta felül.

7.

A fellebbezés nem alapos.

8.

A fellebbezés hatályon kívül helyezésre is irányult, az ítéletábra elsődlegesen ezt az indítványt vizsgálta, mert annak megalapozottsága az érdemi felülbírálatot kizárná. Az alperes alaptalanul kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 182. § (3) bekezdésében foglaltakat megsértve alapította ítéletét a beszerzett igazságügyi szakértői véleményre, mert a későbbiekben kifejtettek szerint a perben nem merült fel olyan különleges szakértelmet igénylő kérdés vagy tény megválaszolásának szükségessége, amely miatt indokolt volt a szakértő kirendelése. Az alperes a hatályon kívül helyezésre irányuló indítványának alapjaként egyéb konkrét okot, más eljárási szabálysértést nem jelölt meg, és az ítéletábra sem észlelt olyan hivatalból figyelembe veendő eljárási hibát, ami az ítélet hatályon kívül helyezését indokolta volna, ezért az elsőfokú ítéletet érdemben vizsgálta.

9.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a rendelkezésre álló okiratok alapján kiegészíti a következőkkel.

A felperes a 0160106 számú – 13.590.130 forint összegű – számlán feltüntetett szőlőt a szállítólevelek tanúsága szerint 2012. szeptember 1. és szeptember 15. között szállította le az alperesnek, a számlán a teljesítés időpontjaként 2012. szeptember 16. napja szerepel.

A 01060105 számú – 25.728.041 forint összegű – számla értelmében a megjelölt szőlő leszállítása 2012. szeptember 17-én történt meg.

A 0160104 számú – 24.165.725 forint összegű – számlán megjelölt szőlő leszállítására a szállítólevelek tanúsága szerint a 2012. szeptember 28-tól október 2-ig tartó időszakban került sor, a számlán a teljesítés időpontjaként 2012. október 2. napját tüntették fel.

10.

Az elsőfokú bíróság a fentieket meghaladóan a releváns tényeket megállapította, érdemi döntésével az ítéletábra egyetért, annak jogi indokait azonban csak kisebb részben osztja az alább kifejtettek miatt.

11.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a perbeli jogviszonyra a régi Ptk. az irányadó, valamint helytállóan állapította meg a szerződés tartalmát, és helyesen indult ki abból, hogy tényként rögzíthető az elismerés folytán a szőlő leszállítása és átvétele, majd a feldolgozása. A tényállás kiegészítése a fentiekén túl nem szükséges, mert az alperes által hivatkozott tényállítások a később kifejtettek okán nem relevánsak, ezért további bizonyítás sem indokolt.

Maradéktalanul osztja az ítéletábra az elsőfokú bíróság álláspontját abban a körben is, hogy a szerződés az alperes által megjelölt okból – színleltetés – nem érvénytelen. Az alperes nem nevezett meg olyan körülményt, amely ennek megállapítására alapot adott volna. Nem jelölte meg, hogy a felek valós szándéka mire terjedt ki, egy másik szerződés megkötésére, vagy esetleg egyáltalán nem akartak szerződést kötni. Ezzel szemben a nem vitás tényállás szerint a leszállított szőlőt átvette, azt feldolgozta, ami arra utal, hogy az írásba foglalt megállapodás a felek valós szándékát tükrözte.

Nem osztja ugyanakkor a másodfokú bíróság azt az álláspontot, hogy a felek jogviszonya a régi Ptk. 365. §-ában szabályozott adásvételi szerződésnek minősül. A felek a megállapodásukat maguk is mezőgazdasági termékértékesítési szerződésnek nevezték, amelynél a régi Ptk. 417. § (1) bekezdése alapján a termelő meghatározott mennyiségű, maga termelte terményt, terméket vagy saját nevelésű, illetőleg hizlalású állatot köteles kikötött későbbi időpontban a megrendelő birtokába és tulajdonába (kezelésébe) adni, a megrendelő pedig köteles a terményt, terméket, illetőleg állatot átvenni és az ellenértéket megfizetni. A 417. § (3) bekezdése szerint a gazdálkodó szervezet a nem maga termelte termény továbbadására is köthet mezőgazdasági termékértékesítési szerződést.

Az adott esetben az eladóként megjelölt felperes azt vállalta, hogy a vevő megrendelésére meghatározott időszakban, összesen 42 t borszőlőt szállít a megjelölt egységáron és a mellékletben részletezett fajták és mennyiség szerint. Ezen tartalommal a szerződés a régi Ptk. 417. § (1) és (3) bekezdésében foglaltaknak, a gazdálkodó szervezet által kötött mezőgazdasági termékértékesítési szerződésnek felel meg figyelemmel arra is, hogy a felek nem kötötték ki, hogy a felperes a maga termelte terményt köteles átadni az alperes részére.

Nem osztja a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon álláspontját sem, hogy a perben jelentősége volt a szőlő származásának és annak, hogy azt esetlegesen a F... Kft. termelte volna.

Az alperes védekezése lényegében azt foglalta magában, hogy az átadott szőlőn nem szerezhettek tulajdonjogot, mert a felperes azt nem ruházhatta át, ugyanis a szőlő a F... Kft. tulajdonát képezte. Vitatta azon szőlő származási bizonyítványok valóságtartalmát és kiállításuk szabályszerűségét, amelyekre az elsőfokú bíróság által idézett speciális szabályok vonatkoznak és amelyek az adattartalmukból következően alkalmasak a tulajdonjog bizonyítására, továbbá a feldolgozás követően is szükségesek, mert a bor származási bizonyítvány kiadásának előfeltételét képezik.

A mezőgazdasági termékértékesítési szerződés esetén nem vitásan a termelő, illetve az eladó szerződéses kötelezettsége a birtokba adás mellett a tulajdonba adás is, és nem vitásan főszabály szerint tulajdonjogot csak a tulajdonostól lehet szerezni. Ugyanakkor a régi Ptk. 422. § (4) bekezdése szerint a mezőgazdasági termékértékesítési szerződésre – jogszabály eltérő rendelkezése hiányában – az adásvétel, illetve a vállalkozás szabályait kell megfelelően alkalmazni, a régi Ptk. adásvételre vonatkozó 369. §-ának (1) bekezdése értelmében pedig ha harmadik személynek az adásvétel tárgyára olyan joga van, amely a vevő tulajdonszerzését akadályozza, a vevő elállhat a szerződéstől és kártérítést követelhet.

A jogszavatosság fenti szabálya szerint az eladó köteles helytállni azért, hogy a vevő a tulajdonjogot

a szerződésnek megfelelően megszerezze. Ha harmadik személy joga – mint ahogy erre az alperes az adott esetben hivatkozott – akadályozza a tulajdonszerzést, akkor a törvény azt teszi lehetővé a vevő számára, hogy meghatározott feltételek mellett elálljon a szerződéstől és ilyen módon a szerződést felbontsa.

A fentiekhez képest az alperes a per tárgyát képező szőlőt nem vitásan átvette és feldolgozta. Hasonlóképpen átvette a szőlőhöz kapcsolódóan a származási bizonyítványokat is, azok valóságtartalmát az átvételkor nem vitatta, majd – nyilvánvalóan az adatokat valósnak tekintve – azokat a feldolgozás miatt a bor származási bizonyítványának megszerzéséhez felhasználta. Arra utaló adat, hogy a hatósági eljárások során a származási bizonyítványok szabályszerűsége vitás lett volna nem merült fel, és ilyenre az alperes sem hivatkozott.

A kifejtettekből az következik, hogy a felperes teljesítését az alperes szerződésszerűként elfogadta, jogszavatossági jogát gyakorolva nem állt el, a szerződés ilyen módon nem szűnt meg, ezért az alperes nem tagadhatja meg az ellenszolgáltatását a teljesítés hiányára hivatkozással. A perben csak egy esetleges alperesi elállás esetén lett volna jelentősége annak, hogy valóban az általa megnevezett harmadik személy volt-e az átadott szőlő tulajdonosa, és emiatt van-e akadálya a tulajdonszerzésének, ezért az ezzel kapcsolatos bizonyítás nem volt indokolt és nem lehet alapos az alperesnek a fellebbezésben előadott érvelése sem. Utal e körben arra is a másodfokú bíróság, hogy azt az alperes sem állította, hogy a F.... Kft. bármikor igénnyel lépett volna fel a felekkel szemben abból eredően, hogy a felperes által eladott perbeli szőlő valójában az ő tulajdona volt. Csak megjegyzi az ítéletábra, hogy a feldolgozásnak mint a tulajdonszerzés egyik jogcímének a szabálya folytán (régi Ptk. 133. §) az adott szőlőből az alperes által megtermelt bor tekintetében még akkor sem lehetne vitás az alperes tulajdonjoga, ha a szőlőn nem szerzett volna tulajdonjogot.

12.

Az alperesnek a kamattal kapcsolatos kifogása sem alapos. A felek jogviszonyát szabályozó perbeli szerződés 4. pontjának helyes értelmezése szerint a főszolgáltatás teljesítésétől, azaz a szőlő átadásától – és nem a számla kiállításától – kell számítani a 90 napos teljesítési határidő. Erre tekintettel eredménytelenül hivatkozott az alperes a felperes számlakiállítással kapcsolatos késedelmére, mivel a kiegészített tényállás alapján egyértelműen megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az alperest terhelő kamat kezdő időpontját a szerződésnek megfelelően a termék átadáshoz képest 90 napon túl határozta meg.

13.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

14.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell megfizetnie a felperes részére a másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjból álló költséget. Az ítéletábra az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2), (5)-(6) bekezdései alapján a másodfokú eljárásban kifejtett képviselői tevékenységre is tekintettel mérlegeléssel állapította meg.

Budapest, 2018. december 6.

dr. Sándor Ottó s.k.
a tanács elnöke

dr. Balsai Csaba Zoltán s.k.
előadó bíró

dr. Buglyó Gabriella s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő